

lige det —; men jeg kan ikke forstaae, at den, der har lidt en stor Fornærmelse, skulde i en Duel give Fornærmeren end hyderligere Væilighed til at bringe Ulykke over sig, ved enten at lemlestæ eller dræbe ham. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes dette paa nogen Maade kan falde Nogen ind i et roligt Dieblit; dog dette er jo i ethvert Tilfælde noget reent Personligt; men, hvad jeg endnu mindre kan forstaae, er, at man saa i Lovgivningen vil lade den Modsigelse staae, at det, som i 20 Tilfælde, hvor Hensigten, Villien, Attentatet er ganske eens, ikke paadrager nogen Straf, fordi det ikke fører enten til Lemlestæelse eller Død — at det i det 21de Tilfælde, hvor netop en saadan Ulykke afstedkommes ved en reen Tilfældighed, og som ligesaa godt kunde være kommen i det 10de eller 11te Tilfælde, skal fremkalde Straf. Hensigten har jo dog i alle de 21 Tilfælde været den samme, det beroer kun paa en reen Tilfældighed, i hvilket af dem den fører til en Ulykke, og altsaa synes jeg, at Straffen bør være der, og være eens i alle Tilfælde. Det Urimelige i Forholdet træder end klarere frem ved, hvad der bestemmes i § 208: „At de, som assistere ved en Duel, skulle, med Hensyn til om de isalde Straf eller ikke, være afhængige af, om der skeer en Ulykke eller ikke;“ Secundanterne ere ikke engang agerende, de staae og lade Andre kaste Tærning om, hvorvidt de selv blive strafbare eller ikke. — Naar vi her i Landet glæde os ved, at vort Samsundsvesen i det Hele udvikler sig i en virkelig borgerlig, ædruelig og forstandig Retning, saa er det meget vigtigt, at vi holde paa, at en saadan Rest af adelig og aristokratisk Fordom eller Rykke ikke støttes og fremmes gennem Lovgivningen. Man anseer det for at være af Bigtighed, at de sidste Resten, der i den ydre Form findes af Adelskab, bliver affattet, — jeg lægger liden Vægt der paa; men jeg lægger Vægt paa, at man ikke næsten tvinger den store borgerlige Fleerhed af Befolkningen over i en af de adelige indre Særheder. Det vil i høi Grad bidrage til at forandre den rene, borgerlige Retning, hvori vort Samsund udvikler sig, hvis vi lode saadanne Fordomme som Duellers Tilstedelighed, og dermed ogsaa Nødvendigheden for ethvert ordentligt Menneſte at tage imod

en Udfordring, gennem Lovgivningen faae en Stabfæstelse. — Der er sagt i den af Landstinget afgivne Betænkning, at der her i Landet ikke findes noget Hæng til Dueller; ja, men dette er Noget, som man slet ikke veed, før man kommer til at see, hvad Virkningen bliver af, at selve dette Lovsted kommer i Kraft. Vi have Vidnesbyrd her i Landet fra forrige Aarhundrede om, at Dueller toge Overhaand i borgerlige Familier. Der haves Skildringer af Samsundsordenen i forrige Aarhundrede, hvoraf dette noksom fremgaaer; navnlig omtaler, om jeg ikke feiler, Werlauff i Antegnelser til Holbergs Østispil, at Dueller dengang spillede en stor Rolle og toge stærkt Overhaand, saa stærkt, at som Følge deraf Forordningen af 1741 med dens strenge Straffe maatte udgaae for at sætte en Stopper paa dette Uvæsen. Dette vidner ganske vist tilstrækkeligt om, at, hvorvel en Nation kan siges at være bejndig og rolig i sin hele Retning, kan dog et saadant Uvæsen som Dueller ved Siden deraf tage betænelig Overhaand. Hvis jeg derfor maatte finde nogen Tilslutning, skal jeg tillade mig til anden Behandling at stille Endringsforslag om, at det 19de Capitel udgaaer, hvad ogsaa et Mindretal i Landstinget var stemt for, saa at Dueller behandles lige med andet Slagsmaal og Drab.

J. J. Christensen: Jeg skal slutte mig til de ærede foregaaende Talere, som have udtalt deres Anerkjendelse af det Lovarbejde, der ligger for. Med Hensyn til Dueller kan jeg i Meget slutte mig til, hvad den sidste ærede Taler i saa Henseende udtalte. Hvad Livsstraffen angaaer, da er der jo seldet temmelig stærke Udtalelser baade for og imod den. Jeg seer meget godt, at der kan ansøres ikke upægtige Grunde imod den; men jeg troer dog, at det for den offentlige Ordens og Sikkerheds Skyld ikke er tilraadeligt at afflasse Livsstraffen. Jeg troer ikke, at den Tanke holder Stil som Regel, at f. Ex. livsvarigt Tugthusarbejde skulde være ligesaa affrækkende for dem, der nære Tanken om at begaae en Forbrydelse, som Livsstraffen vilde være. Det er jo en Kjendgjerning, at i Reglen er Livet Folk det Næreste, det, man især værger og værner om, og